

Det Ændringsforslag, jeg først vil sige et Par Ord om, er Nr. 52, hvorved Finansudvalget er enig med Indenrigsministeren om at bevilge 32,370 Kr. til Tilsyn med de private Baner. Jeg er ikke uenig med det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Nielsen-Grøn), der i Formiddags med priselig Korthed udtalte, at det egentlig kun var en Retfærdighedshandling, der var øvet mod de ældre private Baner ved, at de blive fri for selv at bære denne Udgift. Jeg skal derfor ikke sige et Ord mod denne Bevilling; den er vistnok fuldkommen paa sin Plads, men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at henstille til den højtærede Minister, om der ikke er en Mangel ved det Tilsynsapparat, vi have med de private Baner — og for Resten maaske ogsaa med Statsbanerne. Jeg har nemlig den Tro, at det, som ikke mindst kræver Tilsyn, er det rullende Materiel, og det er der, saa vidt jeg kan skønne, ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til. Jeg tror, det vil være nødvendigt eller i alt Fald snart blive nødvendigt, at vi gøre det samme, som man gør i vore Nabolande, nemlig tilsætte et virkelig maskinkyndigt Element til det Tilsynsapparat, vi benytte ved de private Baner. Jeg har selvfølgelig al Respekt for de kongelige Kommisariater og lige saa selvfølgelig for de uddannede Baneingeniører, som foretage Tilsynet, men man kan ikke med nogen som helst Billighed forlange, at disse Folk skulle være særlig maskinkyndige eller vognkyndige, og efterhaanden som det næsten bliver en Videnskab at bygge Vogne eller Lokomotiver, bliver det mere og mere nødvendigt at foretage et virkelig kyndigt Tilsyn af Materiellet, særlig ved de private Baner og vistnok egentlig ogsaa ved Statsbanerne. Jeg vil derfor meget anbefale den højtærede Minister at lade Maskinteknikken komme til sin Ret paa dette Omraade og tage det med som et, som det vil vise sig at være nødvendigt og nyttigt Komplement til den Kommission, der overhovedet foretager Tilsynet.

Med Hensyn til et andet Spørgsmaal, som har været omtalt og noget omdisputeret, og hvorom Finansudvalget ikke er enig, nemlig Nr. 57 om Forøgelse af Statstilskuddet til Alderdomsunderstøttelse, er jeg ganske enig med det Flertal, der foreslaar denne Forøgelse; saa enig, at jeg ikke skulde have det mindste imod, om man — ganske vist ikke paa Finansloven, der lader det sig næppe gøre — blev enig om at fastslaa for Fremtiden, at Staten og Kommunerne i saa Henseende ere solida-

riske, paa den Maade, at Staten for Fremtiden skal yde Halvdelen, af hvad der ydes til Alderdomsunderstøttelse. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (J. Hage), der i Formiddags noget stærkt kritiserede Alderdomsunderstøttelsesloven og paaviste, at den paa mange Punkter var mangelfuld og paa enkelte Punkter ret farlig for Samfundets Ve og Vel i Fremtiden. Jeg har tilstrækkelig kommunal Erfaring til at have set, at saaledes som Alderdomsunderstøttelsesloven er formet, og saaledes som den ifølge sin Natur maa virke, er der en Fare for, at den kan demoralisere Samfundet derved, at den afvænnier det store brede Lag i Samfundet med i tilstrækkelig Grad at sørge for deres egen Fremtid. Deri har vist det ærede Medlem, der nævnte det, ganske Ret. Det er en Fare, man ikke maa se paa med Ligegyldighed. Jeg er derfor ganske paa det rene med, at det er ikke alene ønskeligt, men ogsaa nødvendigt at komme til en Revision af Loven og helst snarest muligt. Men hvad jeg maa fastholde, er, at Lovgivningsmagten ikke har Ret til at vælte større Udgifter over paa Kommunerne i Anledning af denne Lov end i hvert Fald Halvdelen af Udgifterne, og det er derfor berettiget, naar man stiller Krav om at faa den anden Halvdelen erstattet af Statskassen. Det bør ingen kunne modsætte sig, thi det er noget, vi alle vide, som have med kommunale Sager at gøre, saavel i Land som i By, og der bør ikke ad denne Vej læsses større Udgifter over paa dem end nødvendigt og forsvarligt.

Det næste Forslag, jeg gerne vilde omtale, og som d'Hrr. vel heller ikke fortænke mig i, at jeg omtaler, er Ændringsforslag under Nr. 139, som angaar en ny Bevilling paa 930,000 Kr. til Kystsikringsforanstaltninger paa den nordlige Limfjords-tange Nord for Tyborøn. Jeg skal ikke nægte, at det har været mig en Tilfredsstillelse, at den højtærede Minister og det ærede Finansudvalg endelig ere blevne enige om at gøre det, som de burde have gjort for mange Aar siden, nemlig at benytte noget af det Beløb, man anvender deroppe til Kystsikring paa den nordlige Tange. Jeg har Gang efter Gang bebrejdet Ministeren og Tinget, at de anvendte den ene Million efter den anden til Sikringsforanstaltninger paa den sydlige Tange og ikke have anvendt en eneste Øre til Nytte paa den nordlige Tange. Jeg vil straks nævne for ikke at blive greben i en Ukorrekthed, at jeg godt ved, at der har været